POLARHUNDEN

NR 2/74

SVENSKA POLARHUNDKLUBBENS ADRESS ÄR: SVENSKA POLARHUNDKLUBBEN
BOX 1018
793 00 LEKSAND

VÅRAT POSTGIRONUMMER ÄR: 39 72 45 - 2

KLUBBENS STYRELSE BESTÅR AV:

Ordf. Anders Ekemark Stigbergs-väg. 8A 752 42 Uppsala
v.ordf. Stig Juhlander,Hälgbo 790 30 Insjön 0247/70064(draghunds-klövjefrågor)
sekr. Ingrid Hans Box 1018 793 00 Leksand 0247/11920
kassör. Gösta Karlberg Born 54 795 00 Rättvik 0248/14025(Koppången)
Styr.led. NilsArne Törnlöv Eskaderväg. 44,183 54 Täby 08/7561735(utställningar)
Suppleanter.
Göran Ahlström Heimdalsgat. 6 195 00 Märsta 0760/14217(hundsjukdomar)
Erik Johansson Tallmoväg. 7 752 45 Uppsala 018/302485
Anna Törnlöv Eskaderväg. 44 183 54 Täby 08/7561735

Har ni frågor som gäller de saker som står inom parenteserna, kontakta gärna den som har erat problem som "specialitet".

§§

ÖPPET BREV TILL LÄSARE

Som medlem i Polarhundklubben, och grönlandshunduppfödare sedan 1967, får jag härmed tala om att vi personligen har inget emot andra grönländare här i Sverige. Det är tråkigt när man får höra både ditt och datt, T.ex. Flåsmyrens hundar är väldigt små och så är hundarna alldeles för hårda. Vi hade en valpköpare som var på Fäboddraget och tittade på era grönländare och han gillade era hundar, så varför skall Ni klanka på våra.
Vi har försökt köpa in bästa möjliga avelsmaterial och det har lyckats bra. Vi testar våra hundar och de är ej skotträdda, och har en bra karaktär, är godmodiga men hårda. Vi har sålt grönländare till Norge, Danmark, Finland och Schweiz. De hundar som gått till Finland är Flåsmyrens Igor född -72. Utställd en gång med 1ukkl. Hp. samt Flåsmyrens Hobby(champion) född-72 och oslagbar på int.utställningar. Till Schweiz har Svarte Kari och Kemmeq gått(Montreux).Och så en trevlig händelse i år. Den 10 april fick vi besök av 2 st schweizare. De var ute för att anskaffa 3 nya hundar till sin kennel i Interlaken. De hade tidigare i höst träffat Karis och Kemmeqs ägare. Han hade rekommenderat våra grönländare.xxx De tittade på våra grönländare och jämförde med sina kanadensare. De har själv 10 st i varierande storlekar. De skall sända mig film från Alperna senare.
De bestämde sig till slut för Warg,Wolf,Witma. Alla 3 färgade enl. polareskimåernas hundar. Den 11/5 kl. 7.15 åkte dessa tre nallar från Sturup till Zürich. För

alla som säger att våra hundar är små, får jag meddela att samtliga valpar som reste, vägde 9 kg(pr.st) och var 7 veckor gamla.

Flåsmyrens kennel.

§§§

Ett inlägg i debatten om grönlandshundens standard.

Efter att ah läst Tony Engbergs inlägg i nr 1 av Polarhunden, känner jag mig manad att bemöta hans inlägg, som väl kan vara intressant, men är behäftat med ett stort fel. Hans beskrivning av hur undsättningen av det difteridrabbade Nome gick till. Min bäste Engberg, det är alldeles felaktigt då Du ger äram åt norrmannen L.Seppala att ensam ha undsatt Nome med serum. Det förhöll sig så att en radiotelegrafist sände ut en vädjan om hjälp med antitoxin, med påföljd att det strömmade mängder av serumet till Nenana, den sista platsen på järnvägen mot norr.
Därifrån var det meningen att det skulle flygas till Nome, men på grund av att det var 25 grader under noll och snöstorm så kunde inte några flygplan starta(dåtidens plan var för bräckliga för att kunna utstå sådant väder). Istället skulle det skickas vidare med hundsläde. Via telegraf och telefon ordnades 10 st stafetter, bestående av de skickligaste slädhundförarna och deras spann, vilka skulle byta av varandra för att så ~~möjligt~~ snabbt som möjligt föra antitioxinet till Nome.
Jag vill nämna namnen på några av dessa legendariska slädhundförare, det var: Jim Kallard med sitt spann Mackenziehundar(8st), svensken Steve Olsson med 8st huskiehundar av Ungavahärstamning, L.Seppala som körde näst sista sträckan över Nortonsundets is i rykande snöstorm och 30 graders kyla, samt slutligen Gunnar Kaasen som med sitt spann på 8 st Alaskan Malamute med sin ledarhund Balto, blev världsberömda för sin roll i denna dramatiska undsättningsexpedition.
En staty av Balto i naturlig storlek finnes nu i Central Park i New York.
Vad har nu detta med standarden att göra undrar många. Jo, det bevisar att det i huvudsak var stora kraftiga hundar som användes vid skogsfärderna. Mackenziehundarna lär enligt alla tillgängliga uppgifter ha hållit en mankhöjd mellan 74-76 cm. Huskie från Ungavahalvön är ej under 70 cm. Alaskam Malamuten behöver väl ej närmare beskrivas.
Att Sibirian Huskie är en snabblöpare på hårt underlag kan ej bortdiskuteras, det bevisar väl att de har vunnit de flesta kappkörningar som hållits både i Alaska och Canada, men då det gäller verklig hårdkörning i tungt före med mycket snö, finns det inga slädhundar som slår de stora kraftiga hundarna av raserna Huskie och Alaskan Malamut (vikt omkr. 40-45kg) Därför håller ej det av Engberg citerade ordspråket sträck.
Slutar nu mitt inlägg i debatten med att vi bör låta varje polarhundägare få ha den storlek och vikt på sin hund som han själv bäst trivs med

Högaktningsfullt

Hans Wihlholm

ANNONSER

Vovselias´Frigg, har betäckt tiken Ranja,
den 31.3 och 2.4 1974.
Valpar väntas i pingst. Intresserade kan
ringa Anita Wiik tel: 018/34 40 64

2 st. grönlandshundar till salu. En 8 mån.
en 2år 3mån. Säljes p.g.a. bristande tid.
Barnkära och dragvilliga.

Bernt Carlsson
Biväg. 7
150 11 Björnlunda tel: 0158/20536

<u>Grönlandsvalpar</u>

f. 27/4 e. Flåsmyrens Butterfly 4ukkl Hp
u. Trekkhundklubbens Varga
(2 svarta hanvalpar)
f. 6/5 e. Flåsmyrens Butterfly "
u. Citronolla 2 cert.
(1 grå tikvalp) 700:- + garanti
FLÅSMYRENS KENNEL 0451/20864, KENNELN 0451/21664

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§ §§

Omslagsbilden den här gången ~~för~~ visar vår veterinär Göran Ahlström med sin grönlandshund Malik. Malik är 10 år, men det visade han sannerligen inte när de tillsammans med Görans son, hjälpte oss uppe i Grövelsjön, vid alla etappmål fanns de på plats. Det visar ju att en hund inte behöver bli gammal, även om åldern är hög.

SVENSKA POLARHUNDKLUBBENS FJÄLLDRAG 1974

ur en artikel i Falu Kuriren

Svenska Polarhundklubbens fjälldrag-tredagarsorienteringen med hundspann-avgjordes den 29 30 och 31 mars i Grövelsjön. Åtta ekipage med grönlandshundar och hussar från olika delar av Sverige hade samlats för att göra upp om mästerskapet. Tävlingen körs med två-eller trespann. De tävlande för med sig det som de anser sig behöva för att klara sig i fjället. Bl.a ingår en övernattning i det fria i tävlingen. Viss säkerhetsutrustning är obligatorisk, men i övrigt är det alltså fritt fram att packa efter bästa förmåga. Av säkerhetsskäl kör man också med två förare på varje ekipage.

Tävlingen inleddes med strålande sol - ett väder som föresten stod sig alla dagarna. Redan vid den gemensamma starten från Grövelsjöns fjällstation gick Anders Juhlander, och Stig Persson upp i ledningen med sitt trespann - Stalos Mika, Stalos Varg och Stalos Umak. De ökade succesivt på sin ledning, för att vid dagsetappens mål - Foskdalen stå som överlägsna etappsegrare.

På lördagsmorgonen startade man i omvänd ordning mot ankomsten, d.v.s. det ekipage som kom sist på fredagen var nu först ut i spåret. Sista paret ut hette alltså Juhlander - Persson. Lördagens etapp blev krävande. Första kontrollen låg på toppen av Storvätteshogna dit det är en rejäl stigning från Foskdalen. Mycket lättare blev det inte till kontroll två. Visserligen gick det utför så gott som hela tiden, men vilken utförsåkning. Somliga hussar föredrog att sitta på slädarna och bromsa. Lördagens etappmål var "hemma", d.v.s fjällstationens garage, där man också övernattade helt fältmässigt. Juhlander - Persson ledde nu betryggande med en dryg halvtimme. Mellan tvåan och trean var det jämnare. 7.22 noterades för Ulf Florman och Rolf Lund efter två dagars körning och 7.28 för Torbjörn Jönsson och Lars-Åke Strömberg. Tiden för ledarna var 6. 49.

Söndagens etapp var kanske den lättaste med körning på norska fjäll. Passet mellan de norra topparna på Salsfjället utgjorde kontroll ett. Andra kontrollen låg i dalgången mellan Salsfjället och Digerhogna och tredje kontrollen vid Olåns lappkåta. Därifrån var det raka spåret till fjällstationen. Vägvalet vidade sig variera på den sista sträckan. Bäst lyckades de som i likhet med segrarna valde att åka över Grövelsjöns is.

Segrarna ja, Försprånget för Juhlander - Persson hade ytterligare drygats ut och m marginalen till tvåan kom att bli hela 49 minuter. Florman och Lund lyckades hålla sin placering med sitt två-spann och säkrade andraplatsen före Jönsson och Strömberg.

RESULTAT

		fred.	lörd.	söpd.	sammanlagt
1.	Stig P.- Anders J.	3.46	3.03	1.58	8 tim. 47 min
2.	Ulf F.- Rolf L.	3.52	3.30	2.08	9 tim 30 min
3.	Torbjörn J.-Lars-Åke S.	4.15	3.13	2.08	9 tim 36 min.
4.	Gunnarm- S.- Tommy W.	4.41	3.20	2.01	10 tim 2 min
5.	Lars J.- Hans B.	4.36	3.40	2.04	10 tim 20 min

6.	Raymond C.- Thore U.	4.20	3.55	2.32	10 tim 47 min.
7.	Leif D.- Erik J.	4.19	4.00	3.32	11 tim 51 min.

Ett ekipage bröt.

Vid prisutdelningen bad vi de tävlande att de skulle skriva ner sina synpunkter på tävlingen - ris eller ros - för att ha lite material att gå efter till ett annat år. Ett (1) svar har kommit och ni skall få läsa det, men först vill jag framföra ~~[illegible]~~ ett tack till Göran Ahlström som ställde upp och hjälpte till med att kontrollera hundarna.

En fjäll- novis´synpunkter på årets tävling.

För mig som knappt sett et fjäll tidigare var detta en upplevelse som inte går att beskriva med ord. Kanske gnällde jag lite första dagen om kontrollen uppe på Storvätteshogna - kommen från"plattlandet" tycktes mig toppen alltför besvärlig men efter genomförd tävling har jag fått en annan syn på det hela. Vill därför framföra min ursäkt till ban-makarna, kontrollen var nog bra placerad det är bara jag som är lite oerfaren (får väl öva mig i slalombacken här hemma till nästa år) men kanske tog ni inte kritiken från en gröngöling så hårt. Givetvis skall i en sån här tävling finnas lite besvärligheter - ordentliga motlut där styrka o kondition prövas - utförslöpor där körskickligheten sätts på prov - detta tillsammans med orienteringsförmåga, vägval och snabbhet skall vara utslagsgivande i resultatlistan. Jag tycker ni lyckats få med hela registret i årets tävling.

Andra positiva saker:

1. Den väl valda "tältplatsen" - skyddad för vind, träd att fästa tält och hundar vid, en bäck för vatten, en stuga för skotorkning - allt tacksamt för en nybörjare i vintertältning.
2. Den billiga (och bra) förläggningen de andra nätterna som gjorde att kostnaderna för deltagandet inte blev så höga.
3, Det enkla men funktionsdugliga arrangemanget utan en massa krångliga regler och paragrafer.
4. Jättefina funktionärer.

Om man skulle framföra något önskemål till nästa år vore det kanske skojigt att få åka lite mera på "längden" till övernattningsplatsen i stället för att kryssa mellan kontrollerna, det kunde ju finnas kontrollpunkter efter vägen ändå, men detta för kanske med sig lite "följa John " och det är ju inte heller bra, som det var i år tog ju inte alla kontrollerna i "rätt" ordning och därför blev det en naturlig spridning, kanske är det bäst ändå. Ur säkerhetssynpunkt är väl årets system att föredra då vi ju aldrig var så långt borta från fjällstationen i händelse av någon olycka eller någon tvingas bryta av andra skäl.

Ett förslag: Vore det inte kul med något speciellt pris eller märke efter ett visst antal år (5)?

Vid avslutningen tackades och hurrades för tävlande och tävlingsledning, jag tycker vår veterinär Göran även hade varit värd ett särskilt tack, han fanns ju på plats vid alla etappmål med sin låda, men han kanske räknas till ledningen annars kan han väl få en rad i nästa tidning. Jag tror många uppskattade att han ställde upp.

Eftersom jag trots många ord inte har lyckats komma med något konkret förslag om förbättring, var årets tävling i mitt tycke helt lyckad - orkar ni bara fortsätta att ordna flera tävlingar så kanske även jag lär mig köra hund i fjället.

Ett STORT tack till er alla
Lasse Jacobsson

§§§

1974 - ÅRS ÅRSMÖTE

Vid SPHK:s styrelsemöte den 11.5 1974 bestämdes att årsmötet 1974, skulle bli prel. helgen efter skolstarten(24-25 augusti). Platsen för mötet är däremot inte bestämd, utan nu vädjar vi till våra medlemmar att hjälpa till. Leksand, Uppsala, Sigtuna samt Östersund har haft föregående möten. Var skall vi vara i år? Styrelsen har satt upp vissa"krav" på platsen. Den bör ligga ostört(där vi inte stör) Det skall finnas en samlingslokal. Det ska finnas tältmöjligheter samt tillgång till vatten. Vet Ni att Ni kan ordna fram en sådan plats skriv eller ring då till Ingrid Hans.Före 1 juli vill vi gärna ha ert svar.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§ §§§ §§§

Siberian Husky sektion?

Det har ryktats om att Siberian Huskyägarna funderar på att starta en egen klubb eller bilda en sektion inom SPHK. Till båda dessa förslag ställer jag mig ganska tvekande, och tvivlar på att det kan vara till någon nytta för S.H.-ägarna. Det är ju så att SPHK är en ganska liten klubb, och börjar vi splittra sönder den i sektioner, blir vi inte starkare, tvärtom.
Vi ägare till polarhundar har ju samma problem,ex. gentemot SKK, om polarhundarna skall vara spetsar eller brukshundar och gentemot SBK beträffande draghunderegler och lydnadsmoment m.m. och ni kan vara helt övertygade om att det tar bättre om vi kommer enade från polarhundhåll.Jag är fullt medveten om att servicen till S.H.-ägarna från SPHK varit lite dålig, men det beror på att vi vet för lite om S.H. Där vill jag att det träder fram friska krafter som kan ge S.H.ägarna de informationer och den hjälp de vill ha, men jag tror absolut att det kan ske inom SPHK:s verksamhetsram.
Eftersom mer än 90% av SPHK:s medlemmar också är anslutna till SBK, får vi väl se

SPHKxxxx som en möjlighet för SBK:are med polarhundar att få bättre service för sina raser, skall vi sen dela på SPHK tycker jag det blir lite kaka på kaka. Nej ingen splittring, men gärna kontaktmän för alla (båda) raserna, som håller reda på vad som händer och vad medlemmarna vill skall hända. Dessa kontaktmän skall sedan vara hära slutna till styrelsen, delta i möten, rapportera och lägga fram önskemål som sedan kan diskuteras och tas upp som verksamhet. Det är ju så att SPHK:s verksamhet kan omfatta nästan hur mycket som helst och vad som helst. Men för att driva det behöver vi nog hjälpas åt alla.

Och till sist, handen på hjärtat S.H.ägarexxSiberian Huskyn och grönlandshunden är ju två mycket närbesläktade raser, det enda som egentligen skäljer dem, är ju att Gh:s ägarens problem är lite "större"

Hälsningar

Stig Juhlander

§§

Här nedan ännu en liten påminnelse om 1974-års årsmöte
Vem blir i år BIS på vår årsmötesutställning och var?????
Kortet här nedan visar 1973-års BIS i Svenstavik, Stalos Mac
han visas upp av "lill matte" Karin Johansson